63ste Jaargang No. 5035

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

Woensdag 12 Februari 1947

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE:
Tel. 1858; P. bus 8, Willemstad
Adres: Consciëntiesteeg 27

steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80 Willemstad N.W.I
Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14 Oranjestad tel. 38

Klaaglied van Sforza

Onrust in de Katholieke Partij

HET BEROEP VAN SFORZA.

De Minister van Buitenlandse Zaken Sforza deelde over de radio mede, dat hij bij de 20 naties die het verdrag met Italië hadden mee klaar gemaakt, een nota had doen overhandigen. Hij begon er aan te herinneren dat het vredesverdrag eerst nog de volksvergadering van Italië geratificeerd moet worden.

Hij voegde er aan, toe, dat Italië door het verdrag te ondertekenen een bewijs heeft willen geven, dat het de moeilijkheden om tot een constructieve vrede te komen recht in de ogen wil zien. Hij ziet het als de enige weg om spoedig tot een goede oplossing te komen, doch hij liet uit komen dat het zowel voor het algemeen welzijn als voor het welzijn van de democratische landen van direct belang zou zijn, om het Italiaanse probleem opnieuw onder ogen te nemen.

De eerste plicht van mijn regering is toch wel haar plicht te doen en daarom hebben we het verdrag getekend, om zodoende de loyaliteit te bewijzen.

In deze geest moet men echter wel bedenken, dat vredesverdragen niet nagekomen kunnen worden indien de volken zich er niet moreel aan gebonden achten.

Het Italiaanse volk heeft echter gehandeld onder dwang van dat regiem, dat het volk van Italië later in de oorlog stortte, een regiem dat ook in stand gehouden werd door dat het door velen geprezen werd. Hij liet uitkomen, dat het Italiaanse volk zijn waar karakter pas kon laten zien, door dat het eerste volk is geworden, dat brak met de as en na zich van dat regiem bevrijd te hebben gaf dat volk gedurende de bevrijdingsoorlog direct en indirect hulp, waarvan men zich genoeg rekenschap heeft gegeven.

Het zou een tekort zijn aan eergevoel als mijn regering niet aan de wereld zou bekend maken dat dit verdrag door de territoriale en economische zowel als door de koloniale clausules tragisch zwaar drukt op het volk van Italië.

Men moet niet vergeten, dat het probleem Italië een wereldprobleem is en daarom vroeg Sforza juist in belang van de wereld revisie van dit verdrag.

We moeten wel ontelbare fouten toegeven, die dit volk in het verleden gemaakt heeft maar deze boete is zo hard op dit moment, dat we allen de toekomst in zien en als wereldburgers wachten op een herziening van dit verdrag.

Men moet niet vergeten, dat dit verdrag het leven van 45 millioen menselijke wezens vergiftigd en verlamt, terwijl ze nu op een grond leven, die hen niet kan voeden". Aldus beëindigde Sforza zijn oproep tot de wereld, om herziening van het vredesverdrag dat Italië eergisteren te Parijs heeft getekend (Rome, (AP) 11.2).

HULP VAN VLOOT EN LEGER.

Het Ministerie van Oorlog en Marine kreeg order ook mede te helpen om het tekort aan kolen op te heffen. Men kreeg dit bevel na de zitting van het cabinet (Londen, (AP) 11.2).

STANDBEELD VOOR BOLIVAR.

Men zal in New York een standbeeld oprichten voor Bolivar. De regering gaf den heer M. A. Falcon opdracht voor de uitvoering van dit plan te zorgen. Men zal den beeldhouwer Joe Davidson vragen dit beeld te maken (Washington, (AP) 11.2).

WEER BOMONTPLOFFING.

Officieel wordt uit Haifa gemeld, dat er een geweldige ontploffing gehoord werd in het havendistrict, nadat de politie een half uur van te voren alle bewoners van dit district en de havenarbeiders gelast had, dit gebied te verlaten, daar men bommen gelegd had (Haifa, (AP) 11.2).

MARY CHURCHILL GETROUWD.

De jongste dochter van Churchill trad in het huwelijk met Kapitein Soames. De plechtigheid had

Mejuffrouw Mary Churchill op een veeteelt- tentoonstelling.

plaats in de Margaretha kerk onder de gasten bevonden zich Attlee vergezeld van zijn echtgenote, Eden en echtgenote, Lady Mountbatten en de vroegere gezant van de Verenigde Staten in Engeland John Winnant (Londen, (AP) 11.2).

PANAMA-BASIS.

Men is in regeringskringen zeer hoopvol gestemd omtrent een goede oplossing over de quaestie van een Noordamerikaanse basis te Panamá. De President Jeminez hield een vergadering met acht oud-presidenten. Deze vergadering had plaats kort nadat hij een onderhoud had met Murray, vertegenwoordiger van den chef voor de Verenigde Staten (Panamá, (AP) 11.2).

JOODS WERELDCONGRES.

De heer Stephen Wise kondigde een wereldcongres aan voor de Joden. Het congres zal gehouden worden te Montevideo en vangt aan op 20 April as. (New York, (AP) 11.2).

EDISON.

Gisteren kwam men in Ohio in de geboorteplaats van Thomas Edison tezamen om den man te herdenken, die de gloeilamp uitvond. Er zal een herinneringspostzegel worden uitgegeven. Het plaatsje waar hij geboren werd, heet Milan. Zijn oudste dochter is nog in leven (Edison stierf in het jaar 1931. Hij vond de lamp uit op 21 October 1879. Hij is van Nederlandse afkomst — Red.) Honderd jaar geleden aanschouwde hij het levenslicht in Milan (Milan, (AP) 11.2).

VLIEGONGELUK.

De geweldige sneeuwval belette om de lichamen terug te vinden van een Cubaans vliegtuig, dat in Spanje ten Westen van Madrid bij Avila tegen een berg vloog. Er kwamen zes personen bij dit vliegongeluk om het leven (Madrid, (AP) 11.2).

OOK IERLAND.

In de krant van den president van Ierland, De Valera, „The Irish Press", wordt gemeld, dat **men ook in Ierland zuinig moet** zijn met de kolenvoorraad en de regering stappen overweegt voor het verbruik van kolen in niet noodzakelijke omstandigheden (Dublin, (AP) 11.2).

het nieuws van vandaag

De wereld is vol van het geklaag van Italië. Sforza heeft een rede gehouden, waarbij hij op het gevoel wil werken. Inderdaad Italië is er wel zeer ongelukkig aan toen. Een Hollandse krant had een mooie kop, toen de Gasperi naar Amerika ging. Men schreef dat hij de rekening ging aanbieden van 25 jaar fascisme.

Sforza wijst er op, dat men het fascisme moreel heeft gesteund door die mijnheer M. maar steeds te prijzen. Hij wijst er op, dat men Italië zijn koloniën wel kan afnemen doch dat men zit met een bevolkingsoverschot. Er moet zekere emigratie mogelijk zijn. Hij wees niet op de hulp van Amerika in de vorm van lening, hij wees ook niet op de hulp van een Argentinië in de vorm van de mogelijkheid van emigratie.

Jammer is dat hij nog niet verder ging en aan ging wijzen hoe of toch dat fascisme in Italië mogelijk is geweest, omdat nl. vóór 1922 er een regering was, die geheel niet in overeenstemming met het Katholieke volk van Italië en slecht regeerde.

Hij was niet voor niets, dat Paus XI de Romeinse quaestie ook voor grote offers wilde oplossen.

In Nederland was een vergadering van de Katholieke Partij en men kwam tot de conclusie dat Welter de oud-minister van koloniën, de man bekend om zijn „plan Welter", bekend ook op Curaçao om zijn twee bezoeken aan het eiland verkeerd doet. Men vreest een scheuring in de Katholieke Partij, iets wat men altijd heeft willen voorkomen. Men noemt ook de naam Bajetto wiens brochure nog voor de overeenkomst van Lingadjati verschenen door ons in deze krans werd gerecenseerd. Het is goed, dat men zich beraadt, doch men moet in dergelijke quaestie de man met kennis van zaken laten spreken, hoe kan men toch een Gallup interview houden over deze quaestie?

Ons valt het op hoe weinig er geschreven wordt over onze West en dat niet alleen, doch ook hoe weinig ter zake soms dat geschrijf. Geen mooie studie-artikelen van vakmensen. Een paar opmerkingetjes over de West, wat losse nota's. Het is voor de geestelijke en materiële toekomst van groot belang heren wat er met Curaçao geschied. **Er werd iets groots verricht in de West, doch men moet de resultaten van dat werk zeker stellen, niet in gevaar brengen.**

In Londen was er weer eens een conflict, zoals we dat kennen. Molotov Evatt, in Parijs; Gromyko Warren Austin in Lake Success, nu was het Clark tegen Gusev.

Het is nu nogal al erg **bruut** gegaan. De militair wond er geen doekjes om en verklaarde, dat hij bang was, dat Rusland wel eens belang kon tonen voor de inwendige aangelegenheden van Oostenrijk, doch het eigenlijke punt van de ruzie was de stelling dat Clark durfde beweren **„Er is in Rusland geen vrijheid van het woord"**. Hierop kwam de reactie, dat dit niets met de zaak te maken had.

Er kwam weer geen oplossing en men is pas aan artikel zes genaderd van het ontwerp vredesverdrag met Oostenrijk.

In Engeland heeft men de hulp van leger en vloot moeten inroepen om de situatie dragelijker te maken.

Attlee en Churchill waren beide op de bruiloft van Churchill's dochter, twee politieke vijanden bijéén, dat is mooi!

KRANTEN VERSCHIJNEN WEER.

In Parijs verschenen de avondbladen weer en hield de staking op, nadat een verhoging voor de lonen van de journalisten was toegestaan (Parijs, (AP) 11.2).

HOOVER IN STUTGART.

Oud-president Hoover kwam in Stutgart aan en begon onmiddellijk zijn conferenties met de officiële autoriteiten (Stutgart, (AP) 11.2).

DE VREDESCONFERENTIE IN LONDEN.

Officiële Engelse bronnen melden, dat Generaal Mark Clark de

CLARK

Maakte ruzie met Gusev.

vertegenwoordiger voor de Noordamerikaanse regering aan den Russischen afgevaardigde zou gezegd hebben, dat de hoeksteen van de democratie, de vrijheid van het woord, niet in Sovjet-Rusland bestond. Ook liet hij uitkomen, dat de Verenigde Staten geen leger wensen voor Oostenrijk. De Russische afgevaardigde Gusev antwoordde onmiddellijk, dat deze verklaringen laten uitkomen, dat hij wil beweren dat Rusland zich dus met de inwendige zaken van Oostenrijk zou willen bemoeien, na het tekenen van een vredesverdrag met Oostenrijk. Dit meningsverschil had plaats, zeide men, tijdens een gesloten zitting over het opstellen van een vredesverdrag voor Oostenrijk (Londen, (AP) 11.2).

NADERE GEGEVENS OVER LONDEN.

In aansluiting op het conflict tussen Clark en Gusev wordt nog uit Londen bericht, dat men een clausule wilde toevoegen, waarbij een pan-Duitsland verboden zou worden. Clark vond deze bepaling te breed. Gusev vroeg aan Clark of hij bang was voor inmenging in Oostenrijk vanwege de Sovjet, waarop Clark te verstaan gaf, dat zo men de woorden van de text niet goed zou begrijpen, dit aanleiding zou kunnen zijn, dat of de Sovjet of een andere natie zich met de zaken van Oostenrijk te bemoeien.

Wij, in de Verenigde Staten, hebben vrijheid van spreken en dat heeft men niet in de Sovjet, merkte Clark op en hij wilde niet dat een dergelijk systeem ook in Oostenrijk zou worden ingevoerd. Gusev moet opgemerkt hebben, dat deze opmerking niets met de zaak te maken had. Hij protesteerde resoluut tegen deze uitlating en vroeg Clark om nog eens zijn opinie uiteen te zetten. Clark antwoordde: Het is misschien mogelijk, dat Gusev mij niet begrijpt, doch het is ook mogelijk, dat hij er niet van houdt om deze verklaring te horen.

De hele discusie eindigde zonder dat er een beslissing genomen werd. Een is tot dusver klaar gekomen met zes artikelen. Men zal Vrijdag Joegoslavië en ook Oostenrijk horen over de quaestie van de annexatie van een deel van Oostenrijk, nl. Carinthië (Londen, (AP) 11.2).

SCHEURING KATHOLIEKE PARTIJ?

Professor Carl Romme die nog steeds in Indië zit noemde de actie van Charles Welter, vroeger minister van Koloniën, een bedreiging voor de eenheid van de Nederlandse Katholieke Partij.

In den Haag hebben de leiders van de Katholieke Volkspartij op Zondag een vergadering gehouden, waarbij men zich achter de overeenkomst van Linggadjati plaatste.

Men gaf ook blijk van misnoegen over de actie van Charles J. I. M. Welter, oud-minister van Overzeese Gebiedsdelen, die een vooraanstaand lid is van de Partij. (Aneta, 11.2).

NIEUWE KATHOLIEKE PARTIJ?

Uit ongenoegen over Linggadjati.

Op vrij grote schaal is de laatste dagen een circulaire verspreid, waarvan de voornaamste ondertekenaars zijn: oud-minister Welter en de gepensionneerde luitenant-generaal van het Koninklijk Nederlands Indisch Leger, Bajetto.

In de circulaire worden de volgende stellingen verkondigd:

„Wij, Katholieken van Nederland, eisen handhaving van de Rijkseenheid" met Indië. Verder: „Vele katholieke en niet-katholieke landgenoten vrezen, dat wij, nu in de Tweede Kamer de katholieken samengaan met de Partij van de Arbeid, onze plicht tegenover Indië zullen verwaarlozen." „Wij kennen onze plicht en zullen die vervullen", heet het „en wij eisen dat ook zij, wien wij bij de stembus ons vertrouwen schonken, hun plicht zullen doen."

Medegedeeld wordt tenslotte, dat de ondertekenaars van hun mening overal zullen doen blijken.

De inhoud van deze circulaire heeft in politieke kringen opzien gebaard. Ook verontwaardiging. Beide zijn geboren door het feit, dat het uitgangspunt van de circulaire niet juist is. Geïnsinueerd wordt, dat de Katholieke Volkspartij de Rijkseenheid niet zou wensen, of deze zou willen prijs geven, terwijl niets minder waar is dan dat. Heel het streven tijdens het grootste kamerdebat is juist op handhaving van die Rijkseenheid gericht geweest. Dat streven is overigens duidelijk waarneembaar bij alle partijen, met uitzondering van de communisten.

Er is dus geen sprake van verwaarlozing van onze plicht tegenover Indië. Juist deze plicht is nadrukkelijk en herhaaldelijk op de voorgrond gesteld.

K.V.P. en P.v.d. A.

Bij het Kamer-debat heeft prof. Romme als leider der fractie van de K.V.P. een zeer belangrijke rol gespeeld. Het samengaan van K.V.P. en Partij van de Arbeid heeft er in dit geval enkel toe geleid, dat beide fracties zich hebben verenigd op een program, zoals Prof. Romme het had geschetst. De K.V.P. heeft hierbij op uitstekende wijze haar plicht vervuld. Van plichtverzaking is geen sprake.

Onder deze omstandigheden doet het vreemd aan, dat de ondertekenaars aankondigen, dat zij overal van hun mening zullen doen blijken. Deze mededeling, gecombineerd met de critiek op de gekozenen der K.V.P., doet vrezen, dat er een poging zal worden gedaan tot stichting van een nieuwe katholieke partijformatie, waarbij men dan de reactie op de circulaire zou afwachten om te zien of die nieuwe formatie kans van slagen heeft.

Na het aanvankelijk misverstand over Linggadjati, dat juist door het beleid van Prof. Romme in de Tweede Kamer wel bij vrijwel iedereen is verdwenen, is het weinig waarschijnlijk, dat deze poging kans op succes zou hebben. Het „Linggadjati-nieuwe stijl" heeft gaandeweg meer aanhangers gekregen en reden tot stichting van een nieuwe partij is er zeker niet. De tot verwarring aanleiding gevende circulaire zou daartoe trouwens een weinig-gelukkige aanloop zijn!

(„De Volkskrant")

Bij het Prinselijk Paar thuis

ONGEDWONGEN VRAAGGESPREK MET PRINSELIJK PAAR.

Door de radio ons volk te gast in Paleis Soestdijk.

Door middel van de microfoon hebben Prinses Juliana en Prins Bernhard gisteravond hun huis opengesteld voor het Nederlandse volk, dat in de komende dagen ongetwijfeld meer dan anders aan de Kroonprinses denken zal. In een vraaggesprek hebben de Prinses en de Prins op ongedwongen wijze verteld over het leven in hun gezin. De reporter begon met te vragen of de komst van het Prinsenkind een grote verandering zou brengen in het gezin en of de Prinses zich er op verheugden.

Prinses Juliana antwoordde: „O ja ze verheugen zich er ontzettend op, maar u moet niet denken Margriet minder: want Margriet spreekt nu al over „mijn baby".

~~Daarna kwam de grote vraag:~~ Stellen uwe Koninklijke hoogheden hun hoop op een zoon of op een dochter?"

„Tja" antwoordde de Prins „in ieder gezin heeft men graag jongens en meisjes, natuurlijk, maar wij zullen met beiden precies even blij zijn. Dat brengt me erg op, waarom hoopt men eigenlijk zo erg op een Prinsje? Zit daarin niet eigenlijk iets onrechtvaardigs tegenover de vrouw in het algemeen, wier capaciteiten men toch vooral in de laatste oorlog met heel nieuwe ogen is gaan zien? Gelooft u bijvoorbeeld, dat het levenswerk van mijn schoonmoeder, van onze Koningin, meer gewaardeerd zou zijn, indien zij een man was geweest?"

„Stellig niet", haastte de reporter zich.

„Eigenlijk is men dus met de hoop op een jongen een beetje unfair", hernam de Prins.

De Prinses zei zeer getroffen te zijn geweest door de hartelijkheid, die iedereen betuigd had bij het zenden van kleertjes, waarna de Prins heel enthousiast over de qualiteiten van zijn dochters vertelde:

„Zo organiseerden Trix en Ireentje bijvoorbeeld de laatste Zondag, zonder hulp van iemand anders, voor de bewoners van ons huis een voorstelling. Vooral Trix is dol op organiseren. Zij brachten zelf de uitnodigingen rond en verzorgden zelf tezamen met Margriet het hele programma".

Op de vraag van den reporter wat het programma inhield antwoordde de Prinses: „Nou, enkele gymnastische en acrobatische praestaties van de kinderen, waar Ireen je vooral van houdt, en verder een poppenkastvertoning van Jan Klaassen, die den zieken koning met een wonderdrank beter maakt. De opbrengst van de voorstelling was voor het Rode Kruis: dat hadden ze ook zelf bedacht. Iedereen moest bij de ingang van het zaaltje aan Trix en Ireen je iets betalen, „zoveel men missen kan", stond er op de convocatie. Samen zaten ze achter een tafeltje en schrapten de namen van de lijst af, zo gauw de gast betaald had, maar zo'n voorstelling ~~in je eigen huis heef natuurlijk~~ haar speciale bekoring."

Ook zei de Prins, dat de kinderen dol op schaatsenrijden zijn. Ze hebben verleden winter hier al kunnen schaatsenrijden en toen ging het vrij aardig, en deze winter, nu ze veel meer de gelegenheid hebben door de felle kou, zijn zij iederen dag op het ijs en ze kunnen het al heel behoorlijk. Ook rijden ze paard, op kleine paardjes en ook op een groot paard.

Het zal ons alleen een grote vreugde zijn, er aan te kunnen voldoen, als u nog een bepaalde wens heeft, vroeg tot slot de reporter.

Hierop antwoordde de Prinses: „Toen ik indertijd met het hoofdbestuur van de U.V.V. sprak, heb ik gevraagd, om voor ons persoonlijk geen geschenken te zenden. De nood in het land is nog veel te groot. Maar wij beiden zouden het heerlijk vinden, als die geest van offervaardigheid, die ons zo getroffen heef bij de actie van de U.V.V. zou blijven voortbestaan. Als men daadwerkelijk wil helpen om nood in eigen omgeving te lenigen, dan zou een grote wens van ons beiden worden vervuld."

CRISIS IN ENGELAND.

Het cabinet van Attlee kwam weer tezamen, om de situatie te bekijken. Men heeft te weinig brandstof. Spoedig zal men ook de electriciteit voor huiselijk verbruik moeten verminderen, en men zal deze vermindering dan ook tot Schotland moeten uitstrekken. Men wist de uren al op te geven waarop men geen stroom zal leveren voor huiselijk gebruik.

Men zal hierdoor vertelde de Minister van Voorziening Shinwell veel stroom uitwinnen voor de fabrieken.

De kranten moeten weer verschijnen op het formaat, waarop men uitkwam tijdens de oorlog. Terwijl alle extra edities verboden zijn. De geweldige koude maakt het onmogelijk om de kolen per trein te vervoeren; ook kan men niet per boot vervoeren, daar, zoals Shinwell het cabinet mededeelde, de storm de boten ophoudt, bovendien kan men in mijnen niet meer verder werken, daar men geen kolenkarren meer heeft. Men overweegt nu of de vloot niet te hulp kan komen (Londen, (AP) 11.2).

MONSEIGNEUR MONTES DE OCA.

Tijdens de oorlog werd in Italië de vroegere bisschop van Valencia in Venezuela, die zich in een klooster van de Karthuisers bij Lucca had teruggetrokken bij een massa-executie door de Duitsers in het jaar 1944 gedood. De Duitsers hadden een 200 mensen tezamen gedreven en schoten hen dood. Men heeft, meldt de Venezolaanse gezant bij de heilige stoel Joachim Diaz Gonzalez het lichaam teruggevonden.

Gisteren had er een plechtige Requiemmis plaats in de kathedraal van Lucca, terwijl men heden het stoffelijk overschot naar Rome zal overvoeren, om het naar Venezuela terug te brengen. Het licham werd geintendificeerd door pater Luis Rotendaro, een Venezolaan, die verbonden is aan het Latijns Amerikaans college. (Rome, (AP) 11.2).

CURAÇAO

PERSBERICHT.

Teneinde de inwerking treding van de Landsverordening van 26 Maart 1946 (P.B. No. 60) houdende oprichting van een Rechtsschool en de opening dier Rechtsschool voor te bereiden, heeft Zijne Excellentie de Gouverneur van Curaçao een commissie benoemd, bestaande uit Dr. W. Ch. de la Try Ellis, voorzitter; Mr. E. C. Henriquez, Secretaris; en voorts de na te noemen in alphabetische volgorde vermelde Heren, nl.: Drs. J. H. van Boven, F. J. J. Corver, Mr. J. J. A. Ellis, Dr. M. F. da Costa Gomez, Mr. H. J. M. Hoogeveen, Dr. F. A. Jas, C. W. J. Jonckheer, W. R. Plantz en Dr. C. Suthoff.

O, DAT GERUCHT.

Men meldt ons, dat het gerucht over moord op Aruba uit de lucht gegrepen is.

RECHERCHE BERICHTEN.

We schreven reeds, dat we niet erg enthousiast waren over de rechercheberichten. Een rectificatie kwam reeds binnen: die jochies daar op Suffisant maakten niet een tocht **door** de kampen, doch een tocht **langs** de kampen.

WIJ ONTVINGEN.

Het Gouvernement stuurde ons het zg. Tinbergenplan; het bevat twee gedeelten, nl. het zg. globaalplan en het raamplan. Voor studie aanbevolen.

VERBETERING BIJ DE TELEFOON.

De Heer C. Willemse schrijft ons:

„In de nacht van 8 op 9 dezer werd de uitbreiding van de automatische telefooncentrale Mahaai in dienst gesteld.

De aansluitcapaciteit der centrale, die aanvankelijk 40 nummers bevatte, is thans uitgebreid tot 500.

De tweede kiestoon en het kencijfer 03 zijn hiermede vervallen; eveneens het draaien van het cijfer 0 om verbinding met de stad te krijgen. Alle telefoongesprekken komen nu tot stand door direct kiezen van een telefoonnummer van vier cijfers. Verbinding met de Centrale Emmastad wordt direct verkregen door draaien van het cijfer 9.

De apparatuur voor de uitbreiding van de telefooncentrale Mahaai werd geleverd door de firma L. M. Ericsson te Stockholm, Zweden, en is van het nieuwste type. De bestelling voor deze apparatuur vond plaats in 1944. In de tweede helft van 1946 was de levering zo ver gevorderd, dat het installatiewerk kon worden begonnen. Van 1 October 1946 af werd aan de nieuwe installatie dagelijks onafgebroken gewerkt, veelal tot middernacht.

In December jl. echter moest worden gewacht op verdere aanvoer van materiaal, hetgeen in Januari 1947 arriveerde. De laatste ontbrekende onderdelen werden per K.L.M. ontvangen.

De centrale Mahaai voedt thans 110 aansluitingen, terwijl van de bestaande telefoonaansluitingen in het Tweede District nog ongeveer 100 zullen worden overgezet op deze Centrale. Hiertoe moet echter eerst een aantal wijzigingen in het kabelnet worden aangebracht. Daarna zullen de vele in deze omgeving wachtende aanvragen aan de beurt komen om te worden aangesloten, waardoor een totaal aantal van ruim 300 aansluitingen zal worden bereikt, zodat nog een voldoende reserve beschikbaar is voor toekomstige aanvragen. Er zal dan een einde zijn gekomen aan het sedert vele jaren heersende tekort aan telefoonlijnen in het tweede district.

De indienststelling van de nieuwe uitbreidingsapparatuur was grondig voorbereid en is dan ook vlot verlopen. Voor de meeste telefoonaansluitingen geschiedde de omzetting zonder onderbreking van de dienst. Slechts enkele aansluitingen zijn gedurende een korte tijd buiten bedrijf geweest, vallende in de periode van middernacht tot vier uur 's ochtends. Het technische personeel van de telefoondienst is voor deze omzetting onafgebroken in de weer geweest van Zaterdagochtend half acht tot Zondagochtend zes uur en heeft daarbij uitstekend werk verricht.

Een woord van lof voor deze mooie praestatie is hier zeker op zijn plaats."

CONCERT VAN HET PHILHARMONISCH ORKEST

Voor een meer dan uitverkochte zaal heeft ons Philharmonisch Orkest gisteravond een mooi concert gegeven, dat werd opgeluisterd door de medewerking van den kranigen jongen pianist **Stanley Martina.**

Het liep storm, de belangstelling was buitengewoon groot, er moesten stoelen worden bijgezet en achter stond het vol als bij een vroegmis, zodat er bijna geen doorkomen aan was.

Wat de plaatsen betreft was Roxy beter geweest; maar om verschillende redenen, o.a. de acoustiek, verkiezen wij toch het Theater Brion, waar nu ook een betere verlichting is aangebracht. Een mooie kroon in het midden zou nog wenselijk zijn.

Het program was keurig samengesteld. Alles ongeveer in de zelfde geest: classiek, antiek en sterk instrumentaal, zoals de meeste Ouverturen en Synfonieën zijn.

Enige variatie met wat meer moderne muziek, ten minste na de pauze als Tsjaikofsky, Rachmaninoff, Debusy en Ravel ware wel gewenst. Is dit soms nog te zwaar voor ons Orkest?

De bezetting is ook wel soms beter geweest. De eerste violen waren te weinig in aantal en kracht om werkelijk „eerste viool" te spelen. De tweede viool was veel beter bezet, maar te sterk tegenover de eerste.

De cellisten waren biezonder goed. Vooral het piccecato in de Ouverture van Mendelsohn en in de begeleiding van het pianoconcert deed prettig aan, verhoogde de stemming en deed vooral den pianist met zijn sterk stacato spel nog beter uitkomen.

Het Andante van Bach Jr. was wel het schoonste gedeelte, dat het Orkest ten gehore bracht. Daar blonken een clarinetist en een fluitist biezonder uit. Ze hebben hun solo's fijn, helder en zuiver gespeeld. Het gaf een verheven charme aan dit orkeststuk.

Het hoogtepunt, de clou van deze kunstavond was ongetwijfeld het concert voor piano en orkest van Mozart, waarin de zestienjarige Curaçaose pianist **Stanley Martina** optrad als solist.

Dat belooft wat voor de toekomt!

Een goede aanslag, een reeds sterk ontwikkelde techniek, een grote vivaciteit en muzikale aanleg sieren dezen jeugdigen pianist. Onder goede technische en kunstzinnige leiding kan hij het zeker ver brengen en een artist worden van groot formaat, mogelijk eens een Cor de Groot, Willem Andriessen, Eileen Joyce of zelfs Robert Casadesus evenaren.

Wij hopen dat het Conservatorium van Medellin daartoe in staat is en dat **Stanley Martina** eens een beroemd Curaçaos pianist zal worden, die ook in het buitenland naam zal maken.

Na afloop werd hij door den kunstzinnigen Dirigent **R.Boskaljon** biezonder gecomplimenteerd, waarna deze den kranigen veelbelovenden jongeling geen bouquet die verwelkt, maar een degelijk geschenk aanbood, als blijvend aandenken aan deze voor hem zo biezondere avond, die tegelijk zijn debuut en afscheid was en een groot, zo niet „grootst" succes was, met de wens dat hij na volbrachte studie op Curaçao zal terugkeren en dan niet alleen Mozart, maar ook Brams en Tsjaikofsky zal kunnen spelen.

Moge dan de begeleiding van het Curaçaos Philharmonisch Orkest grote vorderingen hebben gemaakt om ons met den Curaçaosen artist nog meer te doen genieten.

Wij wensen het orkest en den pianist geluk met het behaalde succes, dat werkelijk niet gering en voor een amateursensemble heel iets biezonders was.

Proficiat en tot weerziens!

R.B.

SPORT

ALGEMENE VERGADERING C.A.B.

Het Bestuur van de C.A.B. verzoekt ons de besturen van de verenigingen, aangesloten bij de C.A.B. te herinneren, dat hedenavond om 20 uur de Jaarlijkse Algemene Vergadering van de C.A.B. zal plaats vinden. Deze vergadering zal gehouden worden in het Clubhuis van de C.S.C.

SPORT.

Op as. Zaterdag 15 Februari komt Transvaal uit tegen Jong Holland en op Zondag 16 Februari tegen Jong Curaçao. Voor deze gelegenheden spelen vier spelers van Aruba mede in het elftal van Transvaal, nl. Nahar, Echtveld, Sauw-A-Kian en Reeder.

Terrein: Rif-Sadion.

K.S.C.

Programma: Zaterdag Dosko — Volharding (Aruba).

Zondag: Volharding — K.S.C. elftal.

Wandeltocht rondom Schottegat.

Athletiek op Brakkeput.

JAMBOREE 1947.

Tien jaren geleden zongen de padvinders in Nederland: „In 1937, toen kon je wat beleven, toen kwam de Jamboree in Nederland......"

Dit jaar zal er gezongen worden: „In 1947, toen kon je wat beleven, toen kwam de Jamboree in Frankrijk......"

Inderdaad, men is van plan dit jaar een Jamboree te organiseren in Frankrijk. Padvinders over de gehele wereld zullen aan deze Jamboree deel nemen.

Over de nut van de jamboree of beter gezegd van de padvinderij, behoeven wij niet veel te zeggen. De feiten en praestaties van de kinderen spreken voor zichzelf. Doch wij zouden U toch een klein voorbeeld willen geven.

Bij de oproeping van een der lichtingen van de Schutterij, zeide de Commandant tot een van zijn mannen. „Ik kan zo de verkenners uitpikken. Waren ze allemaal maar verkenners, dan zou de Schutterij stukken beter worden."

En inderdaad, die Commandant had gelijk. Aan het doen en laten van een jongen, kan iemand zien of hij verkenner is geweest. De padvinderij is en blijft de beste vereniging van de wereld en een jamboree op zijn tijd is ten zeerste aan te bevelen.

Ook religieuzen volgen de emancipatie.

„Het is gewenst, dat nieuwe congregaties van vrouwelijke religieuzen worden opgericht, die volledige medische hulp brengen". — Pius XI in 1936.

Een kleine groep grijsgeklede vrouwen met blauwe sluier en kruis heeft zich kortgeleden in Utrecht gevestigd, waar ze in communauteit leven en zich medisch bekwamen als arts, vroedvrouw, verpleegster. In dit „Oefenhuis" bereiden ze zich werkelijk voor om binnenkort in de missie-landen haar taak als medische missie-zuster te gaan vervullen.

Ze zijn nu nog niet heel ver van huis, want het oorspronkelijke Nederlandse huis ligt in Imstenrade bij Heerlen, waar zeven jaar geleden drie zusters die uit Amerika kwamen, een postulaat stichtten. In korte tijd is het Gezelschap der Medische Missiezusters uitgegroeid tot een communauteit van acht-en-vijftig vrouwen, allen bezield met het ideaal om, bouwend op een religieus leven, door vakkundige medische hulpverlening apostolaat te oefenen in die missielanden, waar de inlandse vrouw van alle mannelijke medische hulp verstoken is.

Ieder nieuw apostolaat groeit uit de behoeften, maar ook uit de mogelijkheden van de tijd. De hygiënische toestand, waarin nog veel Brits-Indische vrouwen leven, is zo ellendig, dat in het begin dezer eeuw een Schotse vrouwelijke dokter, Miss MacLaren, die zich inzette voor de verheffing van de vrouw en die op zestigjarige leeftijd katholiek was geworden, zich afvroeg, waarom als de vrouwen van zendelingen die nood zoveel mogelijk trachten te lenigen, de katholieken daar niets aan deden.

Deze vrouw, die een slechte gezondheid had maar een ijzeren wilskracht, reisde op haar 72e jaar naar Brits-Indië en stichtte daar een lekenziekenhuis met een vrouwelijke arts aan het hoofd. Helaas bleek echter, dat het werk voor lekevrouwen te zwaar was, geen enkele hield het er uit.

Maar als een mens zich met hart en ziel voor een ideaal inzet, dan schijnt door een geheimzinnige met de potentie daarvan niet verloren te gaan. Het Tyroolse meisje Anna Dengel, dat zich in het hoofd gezet had dat ze missie-arts wilde worden, wist niets van Miss MacLaren. Door een vlugschriftje kwam ze toevallig met haar streven in aanraking en de daarop volgende correspondentie bracht haar als arts naar Brits-Indië. Toen was de bezielde Schotse echter reeds gestorven.

Deze Anna Dengel, thans algemene overste in Philadelphia, is de stichteres van het Gezelschap der Medische Missiezusters. Ze zag, dat de religieuzen, die het ziekenhuis in Brits-Indië hadden overgenomen, maar niet zelfstandig medisch geschoold waren, weinig of niets konden bereiken; zonder de Intentie van algehele zelfverloochening hield geen Europese vrouw het uit, de conclusie lag voor de hand. Er moesten medisch onderlegde religieuzen komen, die zelfstandig als arts, chirurg, vroedvrouw konden optreden. Maar dat was niet mogelijk, omdat volgens het canoniek recht kloosterlingen geen medische practijk mogen oefenen.

Vrouwen die één zijn met haar ideaal, zijn echter tot ieder offer bereid. Graag offerden Anna Dengel en haar groepje, dat met elkaar op religieuze grondslagen leefde in Philadelphia, de officiële erkenning van het religieuze zijn, op. Het deed aan haar streven immers niets af.

Maar de Kerk die zich moeder noemt, heeft ook de souplesse van een echte moeder. Paus Pius XI zag in, dat het georganiseerd en vakkundig inschakelen van de wetenschap in dienst van de missie een dringende eis van de tijd was. Missiewerk in het inlandse gezin vraagt contact met de moeder, de grootste nood van de inlandse moeder was de medische. In 1936 is de belemmerende bepaling in verband met het medische zich bekwamen door religieuzen opgeheven. Vrij kon toen de religieuze medische vrouwen actie uitgroeien, die typisch is voor de eeuw, waarin de vrouw op alle gebied zoveel vrijheid veroverd heeft. En dit gebeurde.

De drie zusters die in 1939 uit Amerika waren overgekomen om in Nederland met zijn sterke missiegeest, een postulaat te stichten, hebben in de oorlog, afgescheiden van het moederhuis in Amerika, in Heerlen een eigen noviciaat gesticht met aan het hoofd een der eerste Nederlandse volgelingen van Dr. Anna Dengel, Dr. E. Lippits uit Hoorn, die in Washington medicijnen studeerde.

Ik zit in Imstenrade in de mooie grote villa — als klooster reeds te klein — die de zusters indertijd werd toegewezen, tegenover deze Nederlandse overste, die men met „dokter" aanspreekt. In de zonnige tuin glanzen de bloemperken in herfstkleuren, daarachter strekken zich de golvende Limburgse velden. In het huis, waar tientallen postulanten, novicen en zusters actief bezig zijn met huiswerk en cursussen, voor zover ze niet practisch werken in vroedvrouwenschool of ziekenhuis, heerst die behagelijke sfeer van rust, die geordende werkzaamheid geeft. Overal staan bloemen met kunstige hand geschikt. In de hall branden kaarsen voor het uit hout gesneden beeld van Maria, Oorzaak onzer Blijdschap. „Aan Maria, Oorzaak onzer Blijdschap" is onze congregatie toegewijd", zegt Dr. Lippits.

„Het is een woord van Dr. Dengel, onze algemene overste, die pas hier is geweest op haar visitatiereis, dat Maria zo veel betekend heeft voor de verheffing van de vrouw." „Hoe kunnen de millioenen vrouwen in het Oosten de waarachtige vrijheid bereiken zonder haar deugd als voorbeeld en haar hulp als een beschermende dekmantel? In Indië is nog heel wat te doen aan de emancipatie van de vrouw. Maar vrijheid zonder deugd is een gevaar."

Welk een fijne meditatie voor zusters, die in nauw contact zullen zijn met de inlandse vrouwen die nog in de erbarmelijkste omstandigheden leven, welke men wellicht kent uit litteratuur over Brits-Indië.

Het is merkwaardig, dat het feminisme, het is misschien beter te zeggen, de emancipatie van de vrouw, in de goede zin van het woord, altijd geboren is uit het moederlijke gevoel van willen helpen, om de nood van de vrouw in de samenleving te lenigen. Ook deze emancipatie van vrouwelijke religieuzen, waar éérder de tijd niet rijp voor zou zijn geweest. Een zelfstandig medisch optreden met eigen verantwoordelijkheid en beroepsgebondenheid strookt immers uiterlijk niet altijd met de kloosterlijke leefwijze. Bij bevallingen zijn de zusters soms urenlang, bij nacht en ontij van huis, het beroepsgeheim blijft geheim ook voor haar overste..

Ook de academische opleiding aan de universiteit en in de ziekenhuizen, het zich bekwamen in de obstetrie en het practisch werken op alle afdelingen — de zusters moeten zo allround mogelijk zijn — vraagt een grote bewegingsvrijheid, zonder twijfel slechts veilig toevertrouwd aan religieuze jonge vrouwen, die geëmancipeerd geboren zijn. Die opgegroeid zijn in een samenleving waarin het vanzelfsprekend is en geheel reçu, dat de vrouw zich wéért, en weet, dat ze daardoor toch niets van het beste in zichzelf behoeft prijs te geven.

Omdat het leven dat de Medische Missiezusters leiden, een leven van grote uiterlijke vrijheid is, vraagt een des te strengere innerlijke discipline, een speciale geestelijke voorbereiding, die gegeven wordt in het halfjaarlijks postulaat en de twee jaar noviciaat. Daarna volgt dan de scholing tot arts, vroedvrouw, verpleegster of apothekeres, hoewel de congregatie ook niet-medische leden telt voor huishoudelijk werk, administratie en het stricte bekeringswerk.

De souplesse van de moderne geest, die deze jonge congregatie doordringt uit zich ook in het habijt, dat naar de eisen van het apostolaat gewijzigd wordt. Wanneer studie of werk het opeisen, wordt een korter habijt gedragen, waarbij scapulier en sluier vervallen.

„De tegenwoordige tendens van vrouwen, die een religieus leven willen leiden, is ofwel actief apostolaat of contemplatief", zegt Dr. Lippits. „Maar de actie gebouwd op een innig Godverbonden leven. Wij bidden het brevier niet, daar is geen tijd voor, slechts de Primen en de Completen, maar wij worden geestelijk geholpen door alle, ongeveer zeventig, contemplatieve kloosters in ons land, die ons steunen met hun gebed."

Concrete steun in de vorm van financiële hulp krijgt de congregatie, die van haar ziekenhuizen in de missie geen baten trekt, van de „Vriendenkring", die jaarlijks groeit.

Het Gezelschap heeft thans drie staties in Brits-Indië, met ziekenhuizen, opleidingsscholen voor inlandse verpleegsters en vroedvrouwen en centra voor wijkverpleging. Tijdens de oorlog, toen uitbreiding buiten Amerika niet mogelijk was, zijn de zusters ook in Amerikaanse negerstaten, in Georgie en Nieuw-Mexico clinieken voor kleurlingen en opleidingsscholen voor verpleegsters en vroedvrouwen begonnen.

Binnenkort hopen de geschoolden uit Imstenrade, die sinds de bezetting niet zijn uitgezonden, naar de verschillende missieposten te gaan. Besprekingen worden gevoerd om ook Nederlands-Indië met de missionering van deze internationale congregatie, waarvan een derde der zusters Nederlands is, te verrijken.

Anne Biegel.

De Verenigde Staten van Europa.

De verwantschap tussen het lot van Duitsland en de toekomst van Europa heeft aan het oude denkbeeld van de Verenigde Staten van Europa nieuwe impulsen geschonken. Reeds in September 1946 verkondigde Churchill, nestor in de wereldpolitiek, te Zürich zijn ideeën in die richting, welke dezer dagen leidden tot de oprichting van een comité ter propagering van het beoogde doel. Tevens klonk deze week van Amerika uit de stem van senator Dulles, adviseur voor buitenlandse zaken van de Republikeinse partij, wiens plannen voor het organiseren van de vrede in Europa een zekere gelijkenis vertonen met de door Churchill getrokken lijnen.

Dat Churchill zijn visie evenwel aan politieke weerstanden onderhevig is, bleek afdoende uit de reacties in de buiten- en binnenlandse pers, waarin bepaalde kringen hun bezwaren tot uiting brengen, zonder het principe van het denkbeeld te verwerpen.

De Maasbode (25.1.'47) geeft een overzicht van de inhoud van het manifest, uitgegeven door het „Churchill-comité", om vervolgens nader in te gaan op de moeilijkheden waarvoor dit streven zich in de practijk zal zien geplaatst.

Europa, d.w.z. West-Europa, wenst te blijven leven en levenskrachtig te blijven. Wij willen als het ware een Europees vaderland, maar erkennen tegelijkertijd, dat dit verlangen zich nog jóuter in de ideëele sfeer beweegt en dat de volle, diep betreurenswaardige werkelijkheid niets anders bied dan anarchie en chaos.

Voor ieder is dit wat de naoorlogse periode betreft, evident; maar voor de oorlog was dat evenzeer het geval, en de gruwelijke vernietiging, welke over ons werelddeel is gekomen, was er de fatale consequentie van.

Tegenover dit beeld van anarchie en chaos in Europa zijn in de rest van de wereld reeds de omtrekken van verschillende federaties zichtbaar.

De Verenigde Staten van Amerika, de pan-Amerikaanse Unie, d eBritse Commonwealth, de Sovjet-Unie met de staten, welke zich als horigen in deze invloedssfeer hebben ingeschakeld.

Maar de Europese landen, levende in en van de Westerse beschaving, kunnen geen band vinden, welke hen vereent.

Wel pogen enkele groepen landen, die heel specifieke belangen gemeen hebben, tolunies of allianties met een sterk geaccentueerd economisch karakter te sluiten. Maar wat dusverre op dit gebied werd bereikt en mogelijk binnen niet al te lange tijd kan worden bereikt, biedt nog geen enkele politieke veiligheid.

Toch is deze politieke veiligheid een primaire eis voor de vrede ,rust en veiligheid der volken.

De uiteindelijke uitschakeling van de oorlog kan alleen tot stand komen door de gebeurtelijke stichting van een systeem van wereldregering. Als practische stap tot dit hoogste ideaal, zullen de daarvoor geëigende naties worden aangemoedigd om zich in grotere eenheden aaneen te sluiten.

Deze grotere eenheden moeten streven naar nauwe vriendschap en samenwerking met de Sovjet-Unie en Amerika, alhoewel de Sovjet-Unie buiten het kader van deze unificatie van Europa valt.

Als wereldmacht met grote Aziatische belangen, een autarkische economie en een politiek systeem, dat niet in overeenstemming is met de Westerse ideologieën moet het gezien worden als een element, welks medewerking meer dan zijn deelneming in de huidige faze der ontwikkeling wenselijk moet worden geacht.

In zijn beoordeling over dit uitgangspunt plaatst het blad zich op het standpunt, dat voor Europa inderdaad, tegen alle moeilijkheden en bezwaren in, een of andere vorm voor zo groot mogelijke politieke samenwerking moet worden gevonden en het citeert daarbij een uitlating van Attlee: „Europa moet zich verenigen of vergaan".

De moeilijkheden zijn echter zeer groot. Op de allereerste plaats is er het wantrouwen van Rusland tegen alles, wat maar enigszins op een zelfs zuiver defensief, volkomen onmilitair Westelijk blok zou lijken. En dat wantrouwen, ongemotiveerd maar onuitroeibaar maakt nog steeds diepe indruk op Engeland.

Daarnaast staat de angst van Frankrijk, dat in de Verenigde Staten van Europa, Duitsland de leidende rol zal spelen.

Churchill drong reeds aan op een verzoening tussen Frankrijk en Duitsland als kernstuk van zijn Europese visie. Als nu getracht wordt langs de omweg van een Brits-Franse alliantie tot een Verenig Europa te komen, dan blijft toch als grote belemmering op de achtergrond het Duitse probleem.

Want de Engelse en Franse oplossing voor het Duitse probleem lopen ver uiteen.

Eerst moet de Duitse quaestie van de baan zijn. Van de oplossing daarvan zal afhangen, of de Verenigde Staten van Europa een utopie moeten blijven, dan wel de bitter noodzakelijke practische verwezenlijking tegemoet kunnen gaan.

Voor die Duitse quaestie citeert **De Nationale Rotterdamsche Courant** (23.1.'47) de oplosing van Dulles, neerkomende op „een industriële ontwikkeling van Duitsland in het belang van het economisch leven van West-Europa, zonder de Duitsers de meesters van Europa te maken".

Wie zich bezig houdt met Duitsland, houdt zich bezig met het centrale probleem van Europa, zegt Dulles en noemt dan Europa de ernstigste vuurhaard van de wereld. Twee keer binnen de laatst ejaren brandde het gebouw tot de grond toe af. De verliezen aan mensen en materiaal zijn enorm geweest en niet te herstellen. Na elken zware brand in het verleden is het gebouw weer voor een groot gedeelte in zijn oude vorm opgetrokken. De staatslieden kunnen beter doen dan door te gaan met deze dwaasheid.

Zij dienen het voorbeeld te volgen, dat anderhalve eeuw geleden door de Verenigde Staten van Amerika werd gegeven.

Een Europa, verdeeld in kleine economische eenheden, kan geen gezond Europa zijn. Het Rijnbekken, met zijn steenkool en nijvere arbeidsbevolking vormt het natuurlijke ecoomische hart va West-Europa. Uit dit gebied moet iet alleen de levenskracht voor de Duitsers vloeien doch ook voor Duitslands Westelijke naburen. Indien dat geschiedt, zou Wet-Europa zich op zijn minst met zijn bevolking van 200.000.000 zielen, tot een welvarender en stabiel gebied kunnen ontwikkelen.

Behoud van de oude toestand zal dwingen door te gaan met de industriële ontwapening van Duitsland, wat het onmogelijk aspect van militaire bezetting en gratis voedselverstrekking met zich meebrengt.

De vredevoorwaarden moeten, indien zij gehandhaafd willen blijven, van binnenuit bekrachtigd worden. Voor Duitsland is decentralisatie noodzakelijk. In het begin kan die worden opgelegd. Een grote mate van politieke autonomie kan aan de Duitse staten worden verleend. Doch deze decentralisatie zal geen stand houden, tenzij zich aldaar natuurlijke krachten ontwikkelen, welke de inwoners van de Duitse staten zich doen richten naar hun naburen buiten de grenzen. De economische krachten, welke hun invloed oefenen op de Duitsers moeten middelpuntvliedend en niet middelpuntzoekend zijn. Slechts indien de decentralisatie door dergelijke krachten ten uitvoer wordt gelegd kan er op worden vertrouwd.

Vervolgens legt dit blad verband tussen de visie van Dulles en de richtlijnen uitgegeven door het „Churchill-comité".

Dulles, wiens rede, naar zijn zeggen, de goedkeuring wegdroeg van senator Vandenberg en Gouverneur Dewey, komt dus op grond van vooral economische overwegingen tot de gedachte van een politieke federatie en ook de Engelse commissie wil de zaak om te beginnen van de economische kant aanpakken. Het is dan ook juist, dat economische toenadering vaak leidt tot, zoal niet een voorgaande is voor de politieke.

Alleen werkt in dit geval de Russische vrees voor „blokvorming" als een complicerende factor, o.m.: blijkende uit het commentaar van **De Groene Amsterdammer** (25.1.'47) op een terzake verschenen afwijzend artikel in de „Daily Herald" orgaan van de Britse Labour Partij.

Churchill heeft voor zijn organisatie aanhangers gevonden in de conservatieve partij (maar een man als Eden, die niets hebben moet van „kruistochten tegen Moskou", bleef er buiten); Churchill vond ook aanhangers onder de liberalen en Labour en in de hoge geestelijkheid; en stellig zijn daar ook mensen bij, die zich niet voor zijn manifest hadden laten vinden, als daarin niet was gewaagd van vriendschap en samenwerking met de Sovjet-Unie; als men vriendelijke lieden wil laten samenwerken met steenharde lieden, dat moet men het hun natuurlijk niet te moeilijk maken.

Maar de scherpe reactie van het Labour-orgaan wordt verklaarbaar als men het manifest nauwkeurig leest.

Labour moge zich dan in zijn internationale politiek nauwer gebonden voelen aan Amerika, waarmee Engeland geen, dan aan Rusland, waarmee het wel een verbond heeft—, maar vooral sedert de rebellie der „backbenchers" doet de Labour-leiding haar best om de betrekkingen met Moskou te verbeteren; zij voelt dan ook niets voor de „Fulton Follies", zoals Churchills nieuwe organisatie meteen met bijtenden spot is genoemd. Want als die organisatie haar zin krijgt, dan komt dat hierop neer, dat Rusland buiten Europa wordt gesteld, een procédé, dat voor de Russen onaanvaardbaar is en dus ook onaanvaardbaar moet zijn voor wie inderdaad in vriendschap met hen wil samenleven.

Hiertegenover vertolkt de „Daily Herald" het standpunt:

Een verenigd Europa, — en in dit verband betekent dit: zoals de Labour-regering — zich dat denkt zou wel degelijk ook de krachtigste staat van Europa omvatten. Vooral in economisch opzicht wordt zulk een brede Europese samenwerking op de duur wel mogelijk geacht. Geen Russisch stalen scherm als een grens tussen twee delen van Europa, maar ook geen anti-Russisch scherm.

Dit komt dus neer op het doorkruisen van een traditionele Britse politiek.

In vroeger eeuwen, en ook nog in het begin van onze eeuw, placht Engeland zich, als het ware automatisch, te keren tegen de sterkste staat op het vasteland. Was deze echter eenmaal verslagen, dan werd hij meteen door datzelfde Engeland op de been geholpen om als een stuk tegenwicht te dienen tegen de nieuwe „sterkste staat" en zodoende te helpen het evenwicht te herstellen. Het jongste voorbeeld van deze politiek is de hulp en de toegeeflijkheid geweest, jegens het verslagen Wilhelminische Duitsland en het latere Hitler-Duitsland betoond, aanvankelijk vooral als maatregel tegen Frankrijk, later meer tegen Rusland.

Het standpunt van de Daily Herald vindt weerklank bij **Het Vrije Volk** (25.1.'47).

Het idee van de Verenigde Staten van Europa is sedert de Napoleontische oorlogen een droom van zeer velen. Een aangename droom. Maar zodra Churchill er bij betrokken is, wordt die droom alleen maar een nachtmerrie. Nadrukkelijk wil Churchill de Russen buiten de Verenigde Staten van Europa houden. aWt hij wil is de vorming van een West-Europees blok, dat Duitsland in, — maar Rusland buitensluit. Vanzelfsprekend moet zulk een West-Europees blok in vriendschap samenwerken met Amerika en Rusland maar volgens Churchill horen de Russen en wat hij noemt hun Slavische broeders in zulk een blok niet thuis.

Naast het zwakke is dit tevens het gevaarlijke element van Churchill's plan meent het blad.

PROEFJES VAN WILSKRACHT.

Kunt U:

1. Een vriend ontmoeten, die verkouden is, en dan uw geliefkoosd middeljte verzwijgen?

2. Van een fuif weggaan, zodra u aan uw gastheer gezegd hebt, dat u weg moet?

3. Een brief voor een ander posten, zonder naam en adres op de envelop te lezen?

4. De zwaluw onder de eetkamertafel opzoeken, zonder rond te wringen in uw stoel en afschuwelijke gezichten te trekken?

5. Nieuwe schoenveters kopen, vóór de oude breken, of nieuwe sokophouders, als u ziet, dat de oude op raken?

6. E kast schoonmaken, zonder te pauzeren om papieren en stukjes in kranten te lezen?

7. Voldoende tijd en geduld gebruiken om A. een landkaart of knippatroon weer in zijn oorspronkelijke vouwen te vouwen en B. uw handen goed af te drogen aan een café-handdoek?

8. Een uitholing in de weg passeren, zonder te kijken, wat er in is?

9. Een boordje „Nat" passeren, zonder met een vingertop te beproeven, of de verf nog niet droog is?

10. Uw bril schoonmaken zonder A. er op te blazen en B. de glazen tegen het licht te houden, om te zien, of ze schoon zijn?

Is uw antwoord op al deze vragen ja, dan bent u één van deze twee dingen:

I. Een zeer buitengewoon mens;

II. Een grote leugenaar.

DOUWES DEKKER.

De vorige week berichtte Aneta dat Dr. E. F. C. Douwes Dekker, voormalig president der Indische partij die verdacht werd een Nederlandse nazie te zijn onder schuilnaam naar Indië is teruggekeerd. Eerst noemde hij zich Radjiman, thans Seti Buddhi, hetgeen betekent: Ik blijf bij mijn beginselen.

Naar verluidt zou hij genoemd zijn voor minister van staat in de Republikeinse Regering.

Het bericht maakte er ook melding van dat hij gedurende de oorlog geinterneerd is geweest in Suriname.

Wie is Dr. Douwes Dekker?

In November verleden jaar had Het Vrije Volk een onderhoud met hem en schreef toen o.m. dat hij een achterneef is van Multatuli (Eduard Douwes Dekkers) wiens Max Havelaar te zeer bekend is om er nog biezonderheden over te geven.

In zijn jeugd [illegible] over naar Zuid-Afrika om er de Boeren te helpen in hun oorlog tegen de Engelsen en kwam toen in een Engels concentratiekamp terecht. Hiermee begon hij de zeventien jaren onvrijheid welke hij heeft uitgezeten bij verscheidene gelegenheden.

Hij werd journalist, bezocht Europa en richtte na zijn terugkeer in Indië een tijdschrift en een dagblad op (dat in een jaar tijds het grootste van Indië was).

Hij kwam kort daarna in de gevangenis terecht voor een artikel waarna hij den schrijver niet wilde noemen.

Het blad schrijft dan verder: „In 1912 stichtte hij de Indische Partij en hield in zes maanden 84 redevoeringen. „De Hollander eruit" — dat was de leus, waarmee hij als een der eersten het uitgebuite Indonesische volk trachtte te wekken.

„Wat dat „De Hollanders eruit" betreft, hij verduidelijkt nu volgaarne, dat het hier ging om het koloniale systeem. Zijn er goedwillende Nederlanders, laat ze blijven!

„In 1913 reisde hij naar China, Japan, Siberië, hield in ons land redevoeringen voor de S.D.A.P. en werd in Indië weer eens geinterneerd. In 1914 ziet men hem als student te Zürisch. Nog geen jaar later promoveerde hij met lof. In de oorlog werd hij verdacht van spionnage en contraspionnage, verrichtte trouwens boodschappendiensten voor nationalisten in Birma en Brits-Indië. Amerika, Japan, China... Te Hongkong werd hij opgepakt en in Singapore wachtte hij op zijn fusillering. Als 38ste beklaagde in het monsterproces te San Francisco werd hij naar deze stad overgebracht: tenslotte kwam hij vrij en was in 1919 terug in de Indische politiek Deelneming aan een stakersbeweging en een persdelict kwamen hem weer op gevangenisstraffen te staan. In 1925 richtte hij een onderwijsinstituut op, in 1932 twee andere scholen en een middelbare handelschool; later o.a. nog drie lagere scholen. „Soekarno is een leerling van me geweest. En een buitengewoon knappe", zegt hij, zich herinnerend.

„Dr. Douwes Dekker heeft vijf [illegible] twee romans.

„In „Volk en Vaderland" kon men indertijd zijn naam tegenkomen in een lijst van op Java opgepakte en naar Suriname overgebrachte NSB-ers.

„Dat klopt, op het N.S.B.-erschap na! Van de 146 geinterneerden waren er 61 géén N. S. B.-er maar eenvoudig lieden, die men kwijt wilde. Dat kón in „ons Indië" nietwaar? Over het kamp niets dan slechts: stel u voor een Duits concentratiekamp in de tropen".

In het artikel werd voorts medegedeeld dat hij na zijn terugkeer uit de internering in Suriname, eenmaal in Nederland aangekomen, daar niet weg mocht ondanks steun van mannen als **Prof. Logemann**. In Nederland had hij geen inkomsten en hij kon niet tegen het klimaat, maar de Indische Regering wilde hem niet toe laten. Zijn vrouw woonde in Indië en werd door de Republiek onderhouden.

De lijst met namen der geinterneerden werd indertijd ook afgedrukt in het Londense Vrij Nederland en werd daardoor hier bekend.

(Het Nieuws.)

NIEUWS OVERAL

PALESTIJNSE QUAESTIE

Uit Londen bericht men dat de Britse regering de Palestijnse quaestie voor de Verenigde Landen zou willen brengen. (Londen, (AP) 11.2).

ZUID-AMERIKA.

Mgr. Carrol, die het Vaticaan vertegenwoordigd op de internationale vluchtelingen conferentie te Génève verklaarde, dat Zuid Amerika gemakkelijk alle vluchtelingen van de oorlog op kan nemen. Hij verklaarde, dat de H. Stoel vol hoop is, dat men in Zuid-Amerika de poorten openstelt. (Rome, (AP) 12.2).

NEDERLAND

KONINGIN WILHELMINA WEIGERDE.

H. M. de Koningin der Nederlanden weigerde gratie te verlenen aan den S.S. van Heinemann, wiens vonnis heden voltrokken werd.

Heinemann was verantwoordelijk voor veertig moorden in Nederland. (Aneta, 11.2).

KARDINAAL DE JONG WAARSCHUWT.

Kardinaal de Jong Aartsbisschop van Utrecht waarschuwde op een vergadering de Katholieke jeugd van Nederland tegen Socialisme en Communisme.

NOG ENIGE DAGEN ???

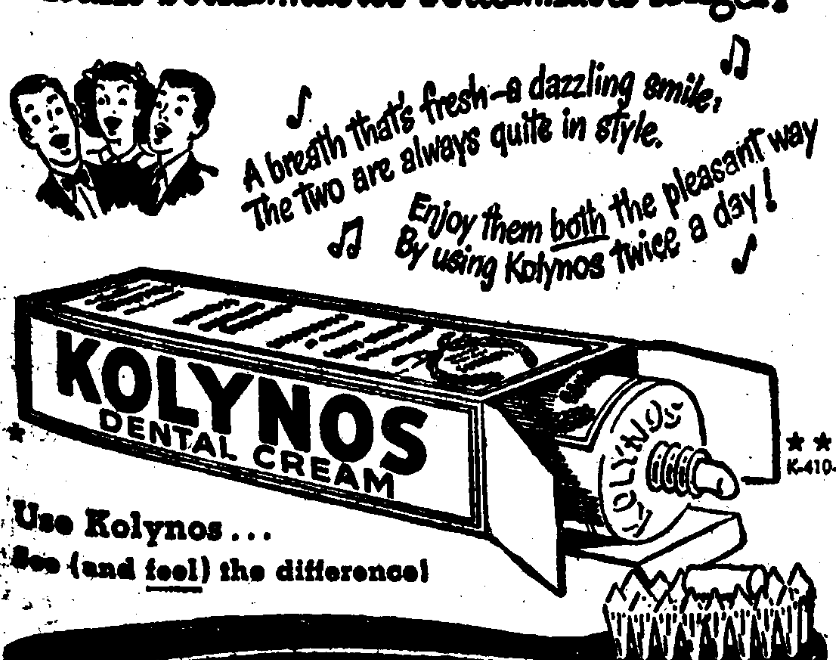
Uit Soestdijk wordt geseind dat de blijde gebeurtenis waarschijnlijk nog enige dagen op zich laat wachten. (Aneta, 11.2).

MISVERSTAND.

Minister J. A. Jonkman, der Overzeese Gebiedsdelen, deelde mede, dat de geruchten, volgens welke de Republikeinse regering van Nederlands Indië de nieuwe voorstellen verworpen zou hebben en alléén bereid zou zijn de oorspronkelijke overeenkomst van Linggadjati te tekenen, op een misverstand berusten, aangezien de regering in het geheel geen nieuwe voorstellen heeft gedaan.

De Commissie Generaal deelde mede dat de tekening van de overeenkomst van Linggadjati waarschijnlijk nog uitgesteld wordt. (Aneta, 11.2).

Het werk op Aruba

Terwijl op St. Maarten en de andere Bovenwindse Eilanden vóór de komst der Zusters nooit een andere Congregatie was werkzaam geweest, hadden op Aruba de Eerw. Zusters Franciscanessen van Roosendaal reeds tientallen jaren het onderwijs geleid. Hier was een goede grondslag gelegd, waarop men kon voortbouwen.

Nog een andere omstandigheid verlichtte hier het werk van de Zusters; in 1907 werd eindelijk na veel strijd het goed recht van het Missie-onderwijs door Gouvernement en Regering erkend en een behoorlijke subsidie toegewezen.

Op 21 December 1909 kwamen de eerste Dominicanessen op Aruba aan en betrokken een woning dicht bij Oranjestad, de hoofdplaats van het eiland. Deze woning, die zo goed mogelijk tot klooster werd ingericht, kreeg de naam van „Santa Maria". Januari 1910 begonnen zij met het onderwijs: de school telde 230 leerlingen. Al spoedig begon men met een U.L.O.-klas, die 24 leerlingen telde.

In dezelfde maand werden twee Zusters gezonden naar de nabijgelegen parochie „De Noord", waar zij een school van 200 kinderen overnamen. Met paard en wagen werd iedere Maandag de afstand afgelegd, om Vrijdags op dezelfde wijze naar „Santa Maria" terug te keren.

In 1913 werd de U.L.O.-klas op „Santa Maria" opgeheven en nabij de parochiekerk een school gebouwd voor voortgezet onderwijs.

In datzelfde jaar werd de school te „Santa Cruz" overgenomen, die 250 leerlingen telde.

Tevens werd besloten, dat de Zusters ook 's Zaterdags en 's Zondags op haar buitenstaties zouden blijven, daar de Pastoors de hulp van de Zusters nodig hadden voor de kindermissen. Alleen in de vacantie en op biezondere feestdagen mochten zij in de kring van haar medezusters op „Santa Maria" terugkeren.

In 1916 volgde de school van Savoneta en in 1933 die van San Nicolas. Ofschoon dus het begin van deze Missiearbeid veel gemakkelijker was dan het pionierswerk op de Bovenwindse eilanden, werden toch ook hier de moeilijkheden steeds groter. Door de vestiging van de Amerikaanse Petroleum-Maatschappij breidde de bevolking zich ieder jaar meer uit. Vele families, die eerst naar elders waren uitgeweken om in haar onderhoud te voorzien, keerden terug; daarbij kwamen vele vreemdelingen zich op het eiland vestigen. Zo groeide telken jare het aantal leerlingen op de diverse scholen aan en moesten overal nieuwe klassen en scholen bijgebouwd worden. Tevens werden ook hogere eisen gesteld aan het onderwijs, hetgeen steeds meer en betere krachten vorderde uit het Moederland.

En dat in een tijd, dat ook het Moederland zo grote behoefte aan goed geschoolde krachten had. Toch deed de Congregatie alles wat in haar vermogen was, om de Missie te kunnen helpen, zodat het onderwijs van de Zusters op Aruba steeds op peil bleef en zich steeds aan zijn tijd wist aan te passen.

Met welke gevoelens van medeleven met de Missie de Congregatie in het Moederland bezield was, blijkt wel hieruit, dat, terwijl het onderwijs steeds meer krachten vorderde, men toch besloot, zich ook aan de ziekenverpleging te gaan wijden. Er was op het hele eiland geen enkele gelegenheid voor een normale ziekenverpleging, nog veel minder iets wat op een ziekenhuis geleek.

Het enige wat in die behoefte moest voorzien, was de woning, door het Gouvernement gehuurd, en onder toezicht gesteld van een Directrice, bijgestaan door een vrouw, die tegelijk keukenprinses en werkmeisje was.

Hollandse zindelijkheid is bij de inlandse vrouwen ver te zoeken, en men begrijpt dus, hoe het er met de verpleging naar toe ging.

Het gebeurde ook wel, dat men patiënten naar Curaçao vervoerde ter verpleging in het St. Elisabethsgasthuis aldaar, maar dat bracht veel onkosten en onaangenaamheden met zich mede. Indertijd was nl. het enige vervoer tussen Curaçao en Aruba per zeilschip en dan kon het wel eens gebeuren, dat een ernstige zieke 2 à 3 dagen op zee lag te dobberen, voor men de kust van Curaçao bereikte; dit is zelfs voor een gezond mens al een hele onderneming.

Al deze moeilijkheden waren dan ook de reden, waarom de Zusters reeds lang het plan opgevat hadden, zelf met ziekenverpleging te beginnen.

Eindelijk werd dan besloten een nieuw „Santa Maria" te bouwen als klooster voor de Zusters, te meer daar het oude „Santa Maria" te ver van de parochiekerk verwijderd lag, hetgeen vooral in de regentijd een groot bezwaar was.

Er werd een nieuw klooster gebouwd naast de kerk en het oude „Santa Maria" werd ingericht voor ziekenhuis en kreeg van nu af de naam van „Hospitaal San Pedro di Verona". De zieken lieten niet op zich wachten. De eerste drie maanden werden reeds 57 patiënten opgenomen.

Dit aantal breidde zich ieder jaar meer uit, vooral na de vestiging der Petroleum-Maatschappij, zodat ook spoedig uitbreiding van het ziekenhuis moest volgen. In 1927 werd bij het ziekenhuis een klooster gebouwd voor de Zusters van de ziekenverpleging en sinds enige jaren hebben zij een vasten Rector.

In 1935 kreeg het ziekenhuis wederom een grote uitbreiding en werd het meer modern ingericht, zodat het thans aan de moderne eisen voldoet. Bij de verpleging worden de Zusters bijgestaan door lekenverpleegsters uit Nederland.

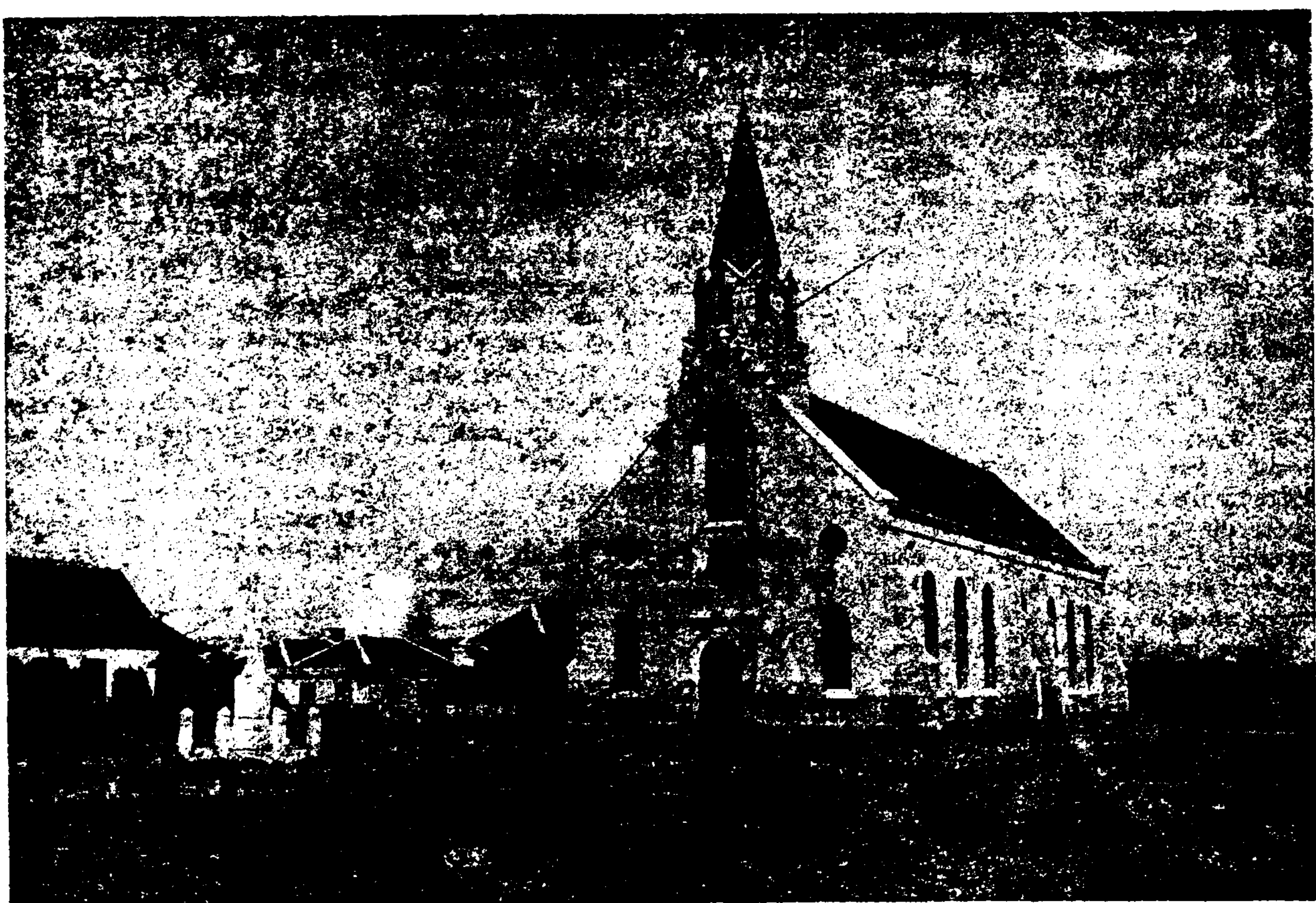
Zo is ook voor het eiland Aruba de komst der Zusters een zegen geworden, waarvoor de bevolking bij verschillende gelegenheden haar grote dankbaarheid en erkentelijkheid betoonde.

Behalve voor school en ziekenverpleging zijn de Zusters een onmisbare steun voor de parochiegeestelijken door haar hulp bij de kindermissen, haar werk in de Sacristie enz.

Evenals de vrienden in het Moederland, zo zullen ook de Missionarissen en de hun onderhorigen in deze dagen met vreugde en dankbaarheid terugblikken het vele goede, door deze Zusters in de loop der jaren tot stand gebracht.

Mogen zij onder de bescherming van den Heiligen Vader Dominicus en van haar patrones de Heilige Catharina van Siëna, ook in de toekomst haar zegenrijke arbeid voortzetten.

V. R.

KERK, PASTORIE EN ZUSTERSHUIS NOORD-ARUBA.

Een Model-Padvinder en een Pracht-Katholiek Guy De Larigaudie

Wij vonden het een gezegend moment, toen het boekje van Jean Vaulon Guy de Larigaudie, routier de légende (Editions Universitaires, Les Presses de Belgique, 163, Rue du Trone, Brussel) op onze schrijftafel terecht kwam. Het gaf ons gelegenheid, tot onze grote stichting kennis te maken met een model-padvinder een een pracht-katholiek Guy de Larigaudie toont zich wel voornamelijk den echte padvinder door zijn, we zouden haast zeggen, hartstochtelijke liefde voor het avontuur. Of moeten wij zeggen, met zijn levensbeschrijver „la vacation de l'aventure?"

Hij beminde „le beau plaisir de courrir l'aventure" alleeen om het intense genot om over de grootste moeilijkheden te triomferen met een padvindersglimlach op de lippen. Zijn kort bestaan is dan ook als het ware één groot reisavontuur.

De eerste reis, die hij maakte, was naar de Jamboree van Frankton in Australië. Twintig Scouts de France zouden daaraan deelnemen. Ondragelijk was de spanning of hij er bij zou horen: „Serai-je un d'eux?" Hij mocht mee en beschreef de reis in „Vingt Scouts de France autour du monde". Aan boord van de „Oronsay" werd hij door een Engelsen vriend begroet met een haast verbrijzelende klap op zijn schouder, die hij beantwoordde met een stoot in de ribben, „die hem een ogenblik de adem benam". Hij geniet van sport en spel der Engelsen aan boord en maakt de wijze opmerking: „Het is de kracht van de Engelsen, dat ze spelen kunnen". Na de Jamboree maakte hij nog een reis naar andere eilanden van den Pacific.

In 1935 maakt hij een grote reis dwars door Amerika, beschreven in „Par trois routes americaines". Hij maakt de reis met de „Normandië". Het luxieuse leven aan boord kan hem niet bevredigen, noch zijn hart aftrekken van God. Hij komt o.a. in Hollywood, waar hij kennis maakt met een van de sterren, Jean Harlow. Als hij later haar dood verneemt, stort hij een lang gebed voor haar: „Ik geloof dat de goede God oneindig barmhartig moet zijn voor de zielen van deze enfants terribles", zo peinst hij...... „Jean Harlow was ook een lof voor God, omdat haar schoonheid een verre weerglans is van den God, Die haar schiep". Volmaakt ruiter als hij is, gaat hij een wedren aan met een cowboy en rijdt dat de teugels hem in de handen snijden, maar tot grote tevredenheid van den cowboy.

In 1936 gaat de reis al wederom naar de Pacific en in 1937 vertrekt hij van de Jamboree in Vogelenzang met een oude, maar nog stevige Ford, „Jeanette" gedoopt, voor het nog niet vertoonde waagstuk: een reis te land van Parijs naar Saigon. De moeilijke financiële quaestie werd op het onverwachtst opgelost door „une femme au grand coeur". Guy en zijn reisgezel Dapier maken een soort dank- en triomfrit met „Jeanette" door Parijs, die eindigt met een gebed in de kerk voor de weldoenster. „Jeanette" werd in Vogelenzang door den aalmoezenier gezegend en de reis aanvaard met het gebed van de beide koene padvinders: „Zorg, o God, dat wij op onze lange en harde reis geen enkel kwaad bedrijven en dat ons geen kwaad overkome". Zij maakten het trouw uitgevoerde voornemen om elke dag het rozenhoedje te bidden: een tientje voor het slagen van de tocht, een voor hun beide in grote ongerustheid verkerende families, een voor allen, die hen geholpen hebbben, een voor twee onbekende weldoeners en het laatste: opdat de vrede van Christus nederdale over de heidenstreken, die zij gaan doorkruisen.

Deze reis werd een padvinderij in de volle zins des woords. Tegen alle advies in maken zij de nog nooit gewaagden tocht dwars door den jungle van Chittagong naar Akyab. In de letterlijke zin des woords moeten zij zich een weg banen: „Jeanette" kan nauwelijks een a drie kilometer per dag maken; éénmaal haalde zij niet meer dan 500 meter in de 2 dagen. Wel twintigmaal per dag moesten zij in een riviertje plonsen en er de auto over heen helpen. Hun voornaamste kracht school, aldus Guy, in „een blijde lach om het noodzakelijk goed humeur te bewaren". Des nachts sliepen zij temidden van allerlei wild gedierte in een tent, alleen bewaakt door het beeldje van O.L. Vrouw, dat erboven op prijkte. „Wij moeten onze Engelbewaarders ernstig werk laten doen", zei Guy tot zijn gezel. In den Ganges eindigde hun avontuur bijna op trieste wijze door een schipbreuk. Zij zijn op het punt in het vuile water van den Ganges te verdrinken, ook „Jeanette" ging bijna verloren. „Maar wat kwam er dat alles op aan, aldus Guy, ik bewaarde toch de vriendschap met God". Toen zij het doel van hun reis naderden, kregen zij van Ford, die de reclame-kracht van deze reis met een oude Ford wel scheen te waarderen, een nieuwe wagen en daarenboven van onze KPM een invitatie voor een reis door Indië, waarbij vooral Bali hen boeide.

Het laatste avontuur.

„Als de graankorrel niet sterft..." had Guy ooit geschreven en vond deze text uitermate troostrijk. Had hij een voorgevoel van zijn vroege dood? Zijn laatste avontuur stond werkelijk voor de deur. In September 1939 wordt hij gemobiliseerd en komt, op zijn verzoek, bij een afdeling bereden verkenningstroepen. Al spoedig na 10 Mei rukt deze groep België binnen. Aan de oevers van de Musson raken zij in gevecht van dichtbij met den vijand. Guy is nog over met vier anderen. Des avonds begroeven de Duitsers ook deze vijf lijken.

Welke gevoelens hem vlak voor zijn dood bezielden blijkt wel uit een schrijven aan een Carmelites, dat op hem gevonden werd: „Ik had heerlijke dromen en schone plannen, maar toch zou ik opspringen van blijheid, ware daar niet de onmetelijke smart die mijn dood gaat veroorzaken aan mijn arme moeder en de mijnen. Ik had een hunker naar de hemel en zie, weldra gaat de poort zich ontsluiten. Het offer van mijn leven is zelfs geen offer, zo intens is mijn verlangen naar de hemel en het bezit van God.

Ik had gedroomd een heilige te worden en een voorbeeld te zijn voor de welpen en de padvinders; die erezucht was misschien te groot voor mijn postuur, maar het was mijn droom. Ik dien in een cavallerieformatie en ik ben gelukkig dat mijn laatste avontuur zich te paard zal voltrekken... Wilt ge, als ge mijn dood zult vernemen, aan moeder schrijven om haar te troosten? Ge moet haar zeggen dat ze niet wenen moet, dat ze moet denken dat ik ben vertrokken naar een ver land, schoner dan de koraalriffen, waar ik al het licht, al de schoonheid, al de liefde zal genieten, waarnaar ik zo dorst. Dit wilde ik U zeggen, nu rest alleen om blij mijn laatste avontuur tegemoet te gaan."

Was het niet altijd zijn droom geweest, „heel zijn leven te nemen in de holte van zijn hand om het op te heffen tot God?" „Heel mijn leven is slechts een lang zoeken geweest naar God, overal, altijd en op elke plaats der wereld, heb ik Zijn spoor en Zijn tegenwoordigheid gezocht. Mijn dood zal voor mij niets anders zijn dan een wonderbare bevrijding".

Het is inderdaad even stichtend als opvallend hoe deze jongeman, temidden van zijn zo sterk bewogen leven, steeds zijn hart en ziel op God gericht hield. Hij hield van eenzame wandelingen, waarbij hij als het ware met God kon „keuvelen". Deze God-zoeker was echter ook een van blijheid stralende mens, die van een trieste vroomheid niets hebben moest. „Men kan zonder ophouden en zo eenvoudig mogelijk God herhalen, dat men Hem bemint en dat is beter dan de tranenstromen, in devote boeken vergoten". Van de Amerikaanse steden met haar wolkenkrabbers moest hij niet veel hebben; hij houdt meer van de woestijn, met alles wat ze meebrengt aan zwijgen, aan eenzaamheid, aan nabijheid van God". Hij is diep overtuigd, dat al de kleine handelingen van ons leven kunnen strekken tot de ere Gods. Ons leven is slechts een opeenvolging van nietige handelingen, maar die, vergoddelijkt, onze eeuwigheid moddelleren. „Het is even mooi aardappelen t schillen ter liefde Gods als kathedralen te bouwen..." Het komt er maar op aan of God wil hebben, dat wij monnik zijn of avonturier, dichter, schoenmaker of verzekeringsagent.

Er is zo weinig nodig om van eenzame heilige levens te maken. Eenvoudig een grote liefde tot God, een groter onderwerping aan Zijn H. Wil, de offergedachte en het volmaaktheidsstreven in de meest geringe dagelijkse handelingen. „Slechts God is van belang, heel de rest is luchtspiegeling".

Het enige avontuur dat waarde heeft is „de algehele overgave aan God". Alleen de liefde tot God is in staat de onmetelijke behoefte aan liefde te bevredigen, die ons mensenhart vervult".

Deze Scout de France is wel een pracht-voorbeeld voor alle padvinders, speciaal ook in de biezondere padvindersdeugden opofferende naastenliefde: „Wat hij bezit geeft hij weg", zo getuigt de eerwaarde pater Forestier in het voorwoord van Guys boek „Etoille au grand large". Beleefdheid: „De grofheid in manieren wordt spoedig een grofheid van hart en geest" en blijmoedigheid: „Padvinders, laten we dragers zijn van de glimlach en daardoor zaaiers van vreugde". Ook in liefde voor de natuur, voor het platteland, welks stilte, zoals hij schrijft „door Gods hand gemaakt is". In liefde voor het kampvuur, waar zoals hij schrijft „het gezang tot gebed verstilt". Hij betreurt dat de tegenwoordige mensheid geen oog meer heeft voor de symboliek van het vuur.

Deze levensschets van Guy de Larigaudie door Jean Vaulon is voor ons, nuchtere Nederlanders, misschien wat te Frans. Guy zelf heeft zich, beschut door zijn innige verbondenheid met God, ook blootgesteld aan morele gevaren, waaraan niet iedereen zich straffeloos zou kunnen bloot stellen. De boeken echter, door deze uitstekende stylist nagelaten: behalve de bovengenoemde (vooral Etoille ou grand large) ook nog Resonances du Sud en La route aux aventures zullen echter ongetwijfeld voor onze padvinders en zelfs voor hun leiders een opwekkende en stichtende lectuur vormen. W.

ENKELE JAARTALLEN.

1928: Te Keulen wordt een Internationaal Katholiek Pers- en Film-congres gehouden.

De vorming van een Studiecommissie leidt tot de oprichting in 1928 van het: **Internationaal Katholiek Radio-Bureau (I.K.R.).**

Jaar na jaar worden regelmatig internationale vergaderingen gehouden. Langzaam en zeker breidt zich de kring van aangesloten landen uit.

Vergaderingen zijn gehouden in:
1929: München.
1930: Boedapest.
1931: Zürich.
1932: Brussel.
1933: Wenen.
1934: Düsseldorf.
1935: Amsterdam.
1936: Te Praag wordt het Internationaal Katholiek Radiocongres gehouden.

De reeks vergaderingen vervolgt:
1936: Rome.
1937: Poznan en Brussel.
1938: Hilversum.
1939: Parijs.
1940—1944: De oorlog onderbreekt de activiteit van het I.K.R.

Teneinde de continuïteit te verzekeren, wordt in:

1944 te Londen een provisorisch bureau ingericht, dat direct het contact met de vrije en bevrijde gebieden weet te herstellen.

1945: De contacten met vrijwel alle aangesloten landen zijn hersteld. De reorganisatieplannen krijgen hun definitieve vorm..

1946: In April 1946 worden deze plannen voorgelegd aan de Staatssecretarie van het Vaticaan. Het antwoord bevat aanmoedigingen en suggesties in het belang van de verwerkelijking.

In **October 1946** wordt te Rome de eerste na-oorlogse internationale bijeenkomst gehouden.

Budget, plan van actie en nieuwe statuten worden goedgekeurd door het Bestuur.

Een nieuw „Bureau Exécutif" wordt gekozen.

Op **Allerheiligen 1946** verleent Zijne Heiligheid Paus Pius XII een speciale audiëntie aan de te Rome aanwezige bestuursleden op zijn zomerverblijf te Castel Gandolfo. Zijne Heiligheid formuleert vurige wensen voor het welslagen van de wederopgenomen werkzaamheden in dit delicate en gewichtige apostolaatsgebied en schenkt Zijn Zegen aan het werk en de personen die het dienen.

1947: Voortaan zal het Internationaal Katholiek Radiobureau, welks officiële benaming thans definitief is vastgesteld als: **„Office Catholique International de Radiodiffusion et de Television"** zich aandienen onder de naam **UNDA.**

In 1947 zal UNDA een Algemeen Secretariaat openen te Fribourg (Zwitserland).

1948: Ter herdenking van het twintigjarig bestaan zal UNDA in 1948 een Katholiek Radio-wereldcongres houden te Québec (Canada).

GALLUP METHODE.

Men kent de Gallup methode, zoals die in Amerika werd toegepast en zoals we die nu ook in Nederland kennen. Men gaat het volk interviewen.

In Nederland heet dat instituut N.I.P.O. (Nederlands Instituut Publieke Opinie). Door bemiddeling van den heer G. J. Korteling werden we in staat gesteld hier eens zulk een interview weer te geven.

Het gaat over een onderwerp, dat de mensen op de eerste plaats zelf raakt, doch dikwijls zijn de onderwerpen zó ver van de mensen af, dat het o.i. geen waarde heeft hun opinie daar over te peilen. Het is echter voor vele mensen goed om de opinie van het volk te kennen, dat kan van belang zijn voor de regering, dat zou ook van belang kunnen zijn van geestelijke leiders, doch men moet niet menen via een Gallup interview de waarheid te achterhalen in die zin dat wat de mensen menen, nu ook de ware oplossing is. Hoe vaak hebben op beslissende monumenten in de levensgeschiedenis van een volk slechts de grootste geesten begrepen wat het volk tot verderf en wat het tot zege strekte. Het is interessant, om de getallen na te gaan die we hieronder laten volgen om de mensen nu eens allen te horen over de toestand van vandaag.

We zijn een beetje huiverig voor Gallup over problemen, die de mensen niet kunnen beoordelen, sommige vragen liggen werkelijk boven het begrip van de mensen het te vragen: „Wat denkt U over de overeenkomst van Linggadjati?" heeft geen zin, evenmin als een vraag „Wie vond U de beste diplomaat op de vredesconferentie van Parijs?" We begrijpen, dat met de routine, die men zeker krijgt, goede interviewers het ver kunnen brengen, om zuiver te bepalen wat de mensen zeggen, de quaestie is maar of ze er iets over kunnen zeggen.

We zijn blij eens een resultaat van dat opinie-onderzoek te mogen publiceren en gaarne hadden we er de mening over van onze lezers.

Op voorhand kunnen wij U wel verzekeren, dat we voor Curaçao klein en sterk gediffirentieerd een Gallup methode een mislukking durven verklaren. Hier het resultaat van een „interview".

De helft van ons volk beter af dan een jaar geleden (maar ¾ slechter af dan voor de oorlog).

„Vindt u dat u er op het ogenblik, beter, slechter of hetzelfde aan toe bent als een jaar geleden?" vroegen de interviewers van het Nederlands Instituut voor de Publieke Opinie begin Januari aan grote groepen uit alle delen des lands, die samen een getrouwe afspiegeling der gehele bevolking vormen.

Ik ben beter af, antwoordt: 50%
hetzelfde 25%
slechter af 24%
Geen oordeel 1%

Het afgelopen jaar geeft een grote meerderheid van ons volk dus aanleiding tot tevredenheid en hierin weerspiegelt zich een jaar vooruitgang waar velen van geprofiteerd hebben.

Niet allen hebben echter in dezelfde mate geprofiteerd. Onder de arbeidersbevolking trof het N.I.P.O. iets meer (27%) mensen aan, die vinden dat zij slechter af zijn en wat minder (43%), die vinden van beter. Op het platteland is de voldaanheid het grootst (53% beter af), in de grote steden het kleinst (47% beter, 30% slechter af).

De aanhangers der verschillende politieke partijen leveren steeds ca. 50% die zichzelf beter af vinden op, met uitzondering van hen die op de C.P.N. gestemd hebben: 29% beter, 38% slechter af).

Vergelijking met voor de oorlog.

Op N.I.P.O.'s vraag of men thans beter of slechter af is dan voor de oorlog, antwoord:
73% Slechter af.
10% Hetzelfde.
13 % Beter af.
4% Weet het niet.

Het aantal gelukkigen, dat er ondanks de oorlog naar eigen mening op is vooruitgegaan of althans niet slechter af, is niet groot (23%). De jongeren (onder de 35) gevoelen zich doorsgenomen nog het beste af, de anderen het slechtste: *)

Voldaan over lotsverbetering maar met nog vele wensen, zo zou men de openbare mening in ons land kunnen karakteriseren.

Nederlands Instituut voor de Publieke Opinie.

Nadruk Verboden.

*)	Tot 35j.	35—50j.	50j. en ouder
Beter	15%	13%	11%
Hetzelfde	8%	12%	11%
Slechter	69%	74%	78%
Geen oordeel	8%	1%	—